

Gode ting

Jeg har tænkt meget på det med gode ting. Og dårlige ting. Hvordan de sker, og at man ikke altid kan vide på forhånd, hvad der er godt eller dårligt.

Nej, det kan man faktisk ikke!

Som det med Ufuk, for eksempel. Da han begyndte i min klasse og gik i gang med at forfølge mig, tænkte jeg: sikke en taber! Nu tror de alle sammen, at jeg er lige så underlig som ham. Og jeg får aldrig en rigtig ven.

I virkeligheden skete der nøjagtig det modsatte. For jeg er faktisk lige så underlig som ham. Men det er en god ting! Og Ufuk blev min nye ven. Selvom han er en dreng og taler mærkeligt og får mærkelige idéer. For jeg kan godt lide det mærkelige. Det tog mig bare lidt tid at forstå.

Andet, som virker godt i begyndelsen, bliver senere til en ren katastrofe. Som konkurrencen om årtiets bedste opfindelse, som morfar er blevet helt opslugt af. Det virkede jo som en god ting, at han var glad og havde meget at lave og

desuden fik en chance for at vinde en masse penge. Men det er ikke endt godt, for morfars nye underbo er begyndt at klage. Fordi morfar hamrer og banker om natten. Fordi der lugter af benzin og olie fra hans lejlighed. Og det gør der jo, det hele er sandt. Sådan er morfar!

Men det forstår den der superduperfølsomme underbo ikke. Han mener, at morfar skal fjerne det, der lugter, og flytte alle de mekaniske ting og motorer, som står stablet op i kældergangen. Hvis ikke, truer han med at melde morfar til udlejeren.

- Han vil tage livet af mig, siger morfar med dirrende stemme, som han gør, når han er rigtig ophidset.

- Men kan du ikke bare banke lidt lavere? Og lade være med at gøre det om natten? spørger jeg.

- Det går ikke, jeg skal jo arbejde! Hvis ikke, kan jeg lige så godt lægge mig til at dø med det samme.

Sådan er han, morfar, dramatisk på en måde. Men der er noget rigtigt i, at han ikke bare kan holde op med at opfinde ting. Det er jo det, der gør ham til morfar. Jeg ved ikke, hvem han ville være uden sine sære dimser og idéer og alt det, som andre mennesker finder underligt.

- Åh nej, ikke også det! Ikke nu, hvor jeg snart skal udstille.
Mor har endelig fået chancen for at udstille sine malerier

på et galleri. Det er det eneste, hun tænker på, som om det er hende, det er synd for, når det er morfar, der er i fare.

- Morfar kan måske være hos os og opfinde her i stedet for, foreslår jeg, men mor stirrer bare på mig.

- Her i vores lejlighed? Her skal mit malergrej være! Og vi skal jo også bo her, dig og mig. Og ...

Her stopper hun sig selv, men jeg ved præcis, hvad hun vil sige. At Bosse også skal kunne være her. Bosse er hendes nye kæreste, og jeg ved virkelig ikke, om det er godt eller dårligt. Det gode er, at han laver ret lækker mad, bedre end mor i hvert fald. Det dårlige er, at han næsten er her hele tiden. Jeg mener, han er jo ikke *min* kæreste. Det er ikke mig, der fniser og kysser og den slags. Hvis jeg skulle bestemme, ville jeg meget hellere have morfar her end Bosse.

- Hvad synes du, vi skal gøre?

Jeg spørger Ufuk, for han plejer at have gode forslag. Gode, men lidt skøre og fantastiske forslag, og det føles, som om det er det, der er brug for nu.

Men han ser bare tomt frem for sig, og selvom jeg ved, at det er sådan, han ser ud, når han tænker, irriterer det mig.

- Hallo! Vi står ligesom i en krise!

- Han kan måske finde et værksted, siger Ufuk.

Og det er jo hverken skørt eller fantastisk, men ret logisk.

Hvis det ikke var for én ting.

- Koster det ikke en masse penge at leje et værksted?

- Jo, selvfølgelig.

- Så dur det ikke. Morfar har i forvejen svært ved at betale sin husleje.

For sådan er det jo, morfar har aldrig nogen penge. Det har mor og jeg i øvrigt heller ikke. Altid en masse snak om penge, der ikke findes. Og forskellige fantastiske måder, vi skal skaffe flere penge på.

- Sikke et fund! plejer mor for eksempel at sige, så snart hun ser noget på et loppemarked.

Tanken er, at hun kan sælge fundet videre og blive sterrig. Men indtil videre er det ikke sket. Det samme med morfars opfindelser, som altid er helt utrolige i begyndelsen. Hvis bare han kan få sin opfindelse til at fungere, vil folk stå i kø for at købe den. Men desværre går det sjældent, som han har tænkt.

- Hvis vi vinder konkurrencen, får vi præmiepengene, siger Ufuk, og det har han jo ret i.

- Men tror du, I vinder?

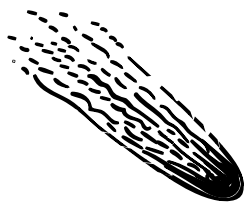
- Måske. Men vi er ikke færdige endnu.

Ufuk og morfar har arbejdet på et nyt projekt i flere uger. Det er en blinklysvest til cyklister, og det er den, som er årtiets bedste opfindelse (ifølge morfar).

- Jeg krydser fingre! Så løser det sig!

- Men vesten bliver ikke færdig, hvis vi ikke kan fortsætte med at arbejde på den. Og så vinder vi ikke.

Der er altid en bagside, jeg bliver vanvittig! Men vi skal fikse det på en eller anden måde, morfar, Ufuk og jeg. Og mor. Hvis hun bare i et sekund vil tænke på noget andet end sine malerier. Og Bosse.

Børge

Noget, der er godt ved Bosse, er Børge. Og jeg mener: supergodt! Jeg elsker Børge, og han elsker mig. Børge er egentlig Bosses hund, men hvis Børge selv måtte vælge, er jeg sikker på, han ville vælge mig.

Så snart Bosse kommer og begynder at hviske og tiske og kysse og fnise med mor, går Børge ind til mig. Og så hygger vi os med hinanden. Eller vi går en tur og tjekker, hvad der er sket i området. Når jeg går med Børge, ser jeg ligesom alting med hans øjne. Jeg ser katte og andre hunde og gør mig klar til kamp. Jeg finder efterladte pølsebrød i buskene og jagter fugle, som pusler i krattet. Alting er sjovere med Børge. Lidt ligesom med Ufuk. Verden bliver ligesom større, og jeg bliver selv lidt tydeligere end før.

Med Børge bliver jeg sådan en, som pludselig farer af sted og skælder ud på andre, når det er nødvendigt. En, som bliver helt vild og blodig, når der sker noget spændende. Og som er supergod til at opspore interessante ting længst

nede i bunken af blade ved fodboldbanen. Det var netop det sidste, Børge og jeg var i gang med, da vi mødte Farid og Alex fra min klasse.

- Hej Loppe, er du blevet venner med en dørmåtte?

Hvor dumt. For det første er Børge en stor lodden hund, der slet ikke ligner en dørmåtte. Desuden er han i allerhøjeste grad levende. Hvilket de fik at se! For pludselig lavede Børge en af sine accelerationer, hvor han går fra nul til hundrede på få sekunder.

- Hjælp, hold ham for fanden!

Og det gjorde jeg også, selvom jeg næsten ikke kunne. For Børge er drønstærk, når han bestemmer sig for noget. Han trak så hårdt i snoren, at jeg måtte sætte begge hæle i jorden for at stemme imod. Egentlig var han nok bare glad og ville hilse, men det behøvede Farid og Alex jo ikke at vide.

- Hunden er syg i hovedet, vrælede Farid med en underlig skinger stemme.

- Løb, skreg Alex, og så spænedede de begge to af sted, så hurtigt de kunne hen over fodboldbanen.

Og selvom jeg vidste, at jeg sikkert ville få problemer senere, kunne jeg ikke holde op med at grine. Børge så selvfølgelig lidt skuffet og overrasket ud, men blev glad igen, da jeg kløede ham bag ørene.